

Les mil i una cara de Mina

Directors com Visconti o Almodóvar no s'han pogut resistir a la temptació d'incloure la seua veu en algun dels seus films, mentre altres, com Fellini, debades l'han sol·licitada.

Mina, la màxima cantant que ha donat Itàlia, viu avui retirada, quasi clandestinament, en un silenci tan sols trencat per l'eixida d'algun nou disc.

Carles Gàmez

Anna Maria Mazzini, per a l'art, Mina, «la tigressa», «la voce», Mina, la cantant més popular i suggestiva que ha donat la cançó italiana des de la segona guerra mundial, i possiblement, junt amb Edith Piaf, els dos grans símbols femenins de la cançó llatina del segle XX.

Mina irromp en el món de la cançó italiana amb la moda dels «urlatori». El festival de San Remo li serveix de plataforma (encara que, com uns altres cantants: Ornella Vanoni, Gino Paoli, Lucio Dalla... mai no el guanyaria) en una Itàlia renaixent i eufòrica, sota el signe del seu miracle econòmic. Al festival de San Remo de 1961, Mina es presenta amb dos cançons: *Le Mille bolle blu*, un clàssic de l'«urlo» i *lo amo, tu ami*, en la tradició del melòdic acaramelat. Per a la direcció del Festival el fet que un intèrpret pogués fer dos registres tan diferents era tot un desafiament, que naturalment no fou acceptat. Les dues cançons van ser-ne eliminades. Fou el seu comiat; mai no es tornaria a presentar a San Remo.

Malgrat aquesta decepció, la seua carrera és ja imparable, i els èxits es succeeixen. La Tigre di Cremona, com s'ha començat a anomenar-la, posseeix una de les veus més esplendoroses i aclaparadores de la cançó italiana, que li permet, com va demostrar a San Remo, practicar una sort d'ambivalència musical, que serà una de les seues característiques al llarg d'una densa obra discogràfica, un repertori eclèctic, sempre marcat pel «més difícil encara» (entre les seues interpretacions, personalíssimes, hi ha des d'una versió del *Porompompero* fins a la *La Tieta serratiana*); Mina dramàtica o enfollida, popular/sofisticada, Mina napolitana, Mina llombarda, Mina-Jannacci, Mina-Battisti, Mina-samba-bossanova, Mina-bolero.

L'impacte Mina ha arribat a tots els segments de la societat italiana. Un intel·lectual com Giancarlo Majorino, parlant d'ella, arribarà a comentar: «Una nit, a la televisió, vaig assistir a un festival, sobre un vídeo de Mina. La seua presentació m'ha portat

una sèrie de reflexions: iQue té d'especial? **iÉs** realment més «brava» que les altres cantants? I, si ho és, ¿per què? Possiblement, per la seua veu notable, plena d'inflexions, però la característica que més em va sorprendre fou la manca de «temps buit» i de previsibilitat; és a dir, cada moment de la seua participació, tres o quatre minuts, era ple d'energia: o cantava o xiulava, es mostrava apassionada o recitava. Cap moment de la seua aparició no perdia la intensitat...».

Per al *dilettante* Alberto Arbasino, Mina «transformarà en sinceríssima poesia, trans i metasentimental, els amors d'estiu i la gelosia dels empleats amb la 850 Especial...».

Mina esdevé una figura pública, un mite, amb un públic que va des dels dos anys fins al setanta; una cantant que agrada per igual a l'ama de casa com al mitòman *gay*, al petit com al papà; una sèrie de combinacions que difícilment es tornaran a repetir en una altra cantant. Sobre ella explotaran alguns dels grans escàndols que marquen la lluita de la Itàlia laica contra la confessional: la seua relació sentimental amb Corrado Pani i el naixement del seu fill li valdran una querrela per concubinat i la marginació de la RAI, que l'havia convertida en la seua estrella mimada.

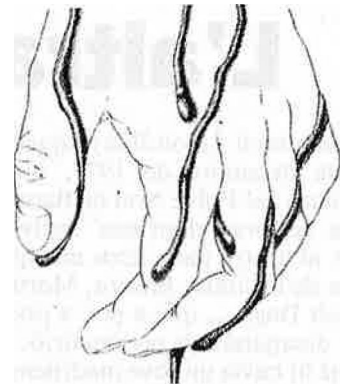
Mina se'n «venjarà» amb la seua «declaració de principis»: «E l'uomo per me» (E l'uomo per me/fatto apposta per me/E forte con me/e da uomo sa dir/parole d'amor.../me cio che amo in lui/e il ragazzo che/nasconde in sé»).

Mina, que ha acabat de complir quaranta-sis anys, viu avui retirada, allunyada de tota presència pública,

«exuberant» és també un cos voluptuós, que canta millor, que té un caràcter més agradable que la «prima»... En el món de la música (jazz, lírica, lleugera) hi ha tota una tradició de gran volum com a bellesa. I, si no, pensem en les Ella Fitzgerald, Sara Vaughan o en Aretha Franklin, o en la nostra Montserrat Caballé...

Els seus fans han hagut de resignar-se a aquesta situació, acontentant-se amb l'eixida anual d'un doble àlbum —sempre pels Nadals—, una cita extra-corpòrea, vinílica, fantasmagòrica. En les passades festes nadalènques va aparèixer al mercat italià (caldria esbrinar perquè l'EMI espanyola no edita des de fa bastants anys els seus discs entre nosaltres) el seu darrer treball, fins ara, *Finalment ho conosciuto il conte Dracula* (no sabem si es

La Narrativa Valenciana (1900-1939)

ANTOLOGIA

Selecció i pròleg: Vicent Simbor

Il·lustracions: Antoni Garcia Valledor

Una mostra ben representativa de la narrativa valenciana del primer terç de segle. El llibre inclou, entre altres, narracions de Carles Salvador (*L'auca de les oques*), Salvador Guinot (*De romeria*), Almela i Vives (*La novel·la d'una novel·la*), Pasqual Tirado, Sánchez Gosalbo, López-Chavarri...

Una presència només plasmada en les cobertes dels seus discs.

en una espècie de presó d'or a la ciutat helvètica-italiana de Lugano (que s'ha convertit en un centre de peregrinació gay, com descriu irònicament Lucio Dalla en una de les seues cançons, *Angeli*, on un de tants emigrants italians a la impecable ciutat cantonal té com a única vàlvula d'escapament la contemplació matinal de la residència de l'estrella...).

Aquest abandó de l'escena musical —recordem que la seua darrera presència pública tingué lloc l'any 1978, quan registrà un disc en directe— ha estat motivada per un creixement desorbitat del seu pes (tant com Ornella Vanoni i Milva juntes), que l'ha duta a portar una vida secreta i esquiva. Cap concert, estop a les entrevistes i a les fotografies, desaparició absoluta de la televisió...

Tan sols una aparició anual, a la coberta del seu disc, del seu rostre. Mina no ha comprés la importància de ser grassa, no ha entès que la dona

un missatge en clau sobre la seua actual situació sentimental). Un disc que, com ja és habitual, es compon d'un repertori variadíssim, amb temes de les més diverses procedències: *Just the way you are*, de Billy Joel; *You're so vain*, de Carly Simón; *Killing me softly with his song*; el *Pòster*, de Claudio Baglioni, temes del germans Gibb, del tàndem Mogol-Battisti, de Richard Cocciante (amb el qual fa un duet).

I, fins i tot, del seu fill, Massemilia-no Pani, que fa també d'arranjador musical.

Cal destacar-ne l'absència d'algun tema d'inspiració llatino-americana, com ha acostumat a incloure en d'altres discs seus: *Que serà*, de Chico Buarque, o la zambra *Romance de Curro el palmó*, de Serrat, amb el títol *Amore mio*; boleros, com *Espèrame en el cielo* o *Verde luna*... Una herència musical a la qual tota la cançó italiana ha estat sempre fidel. •

L'Últim Roder

Josep Franco

Pròleg: Salvador Bataller

Il·lustracions: Enric Solbes

La novel·la que, tant joves com adults, llegiran amb fruïció. La història d'Eugeni el Frere, l'últim roder de la Ribera, narrada amb un llenguatge aparentment senzill, natural, però amerat d'ironia.

Cada llibre inclou estudi introductor i propostes didàctiques

O

Els Nostres Autors

Edicions BROMERA